

Panna sem přichází každý den kolem čtvrtý odpoledne, v sobotu v neděli, ať prší nebo padaj kroupy. Vyhlížím ji už od dvou. Stojím ve výklenku, kde možná taky bejval nějaká svatej, jenže už není, svatý se ztrácej, je to nedostatkový zboží, ani vedle v nákupním centru žádnýho neprodávaj. Zatím. Protože tam jinak prodávaj úplně všechno. Stojím ve výklenku místo svatýho s rukou nataženou a žebraám.

Jednu takovou holku už jsem viděl. Ne, neříkám, že jsem ji měl rád, to ne. Nebyla to láska, šlo o něco jinýho, tenkrát dávno, tisíc let nejspíš. Jmenovala se Anča a seděla přes uličku v řadě u zdi ve třídě školy, kam jsme oba chodili. Ve třetí třídě, tuším, pokud si vůbec ještě něco správně pamatuju. Radši bych si nepamatoval nic, paměť je semeništem bolesti, je neobjektivní, zkresluje a vynechává. Anča byla pochopitelně nejkrásnější ze všech holek z celý třídy, z celý školy i z širokýho okolí. A já tehdy ještě nevěděl, jak to se mnou je.

Panna přichází pokaždý stejně, trochu váhavě, trochu plíživě, rozhlíží se, nechce, aby ji někdo při téhle intimní chvilce pozoroval. Ale už pochopila, že mě se nezboví, že já tu budu trčet furt, protože tohle je moje místo. No a co? Nejsem jediný, kdo tady žebraá před kostelem na plácku, kde se prej dějou zázraky. A že je to tady dobrý místo, choděj sem zlomený lidi náchylný k dobrejm skutkům. Jenže já už dávno nic po nebesích nechci, hlavně žádný zázraky, chci jen prachy. I když ve skutečnosti mi o ně zas tolik nejde. Mně jde o přání. Jsem posedlej lidskejma touhama.

Těhdy dávno mi doma neřekli, že se nesmím na holku ani podívat. Měli jsme zrcadlo, samozřejmě. Ale já vídal svůj obličej odmalička, viděl jsem, že je jinej, ale máma taky vypadala jinak než táta, netušil jsem, jak velkej je to problém. Netušil jsem, že touhou každýho člověka je bejt krásnej. A že

krása znamená vypadat jako ostatní, pokud možno na chlup stejně. Že člověk má mít rovný zuby, rovný nos, chodit oblečený, učesaný, pokud možno podle módy, což znamená jako všichni. Netušil jsem tehdy, že já nejsem v módě a že v ní nikdy nebudu. Protože takhle velký odlišnosti do módy zkrátka nepřijdou.

Panna jí říká proto, že tak vypadá, jinak o jejím panenství nevím bohužel nic. Má dlouhý světlý vlasů přepůlený pěšinkou, někdy stažený do culíku, někdy jen tak rozpuštěný. To mám nejradši. Ano, i já se koukám rád na holky. Jenomže musím tajně, protože mě se ženský děsej. Chápu je. Není na mě hezkej pohled.

Anča si se mnou vždycky ráda povídala. Dával jsem jí svačiny, tvrdila, že je mám lepší než ona. Ale když mi jednou dala ochutnat tu svoji, přebral jsem si to tak, že kecá. Mně zas víc chutnala její. Svačinu měla jako záminku, aby se mnou mohla bejt, aby nemusela stát v chumlu ostatních holčiček, aby s nima nemusela skákat gumu. Aby se jí nesmály, že mě miluje. Protože milovat někoho bylo ve třetí třídě důvodem k posměchu. Kluci sice nadzvedali holkám sukně, aby viděli, jaký maj kalhotky, holky se tomu sice hihňaly, ale zabouchnout se bylo považováno za něco mimořádně směšnýho, trapnýho, za něco, o čem se píše na zeď, aby se páreček zostudil. *K + V = láska nebeská*, stálo třeba na dveřích klučičího záchodu. Jenomže já si fakt myslel, že Anču miluju, že tohle je láska.

Pokaždý když Panna vidí, že tu zas jsem, vrazí mi desetikorunu, někdy i dvacku, usměje se na mě na chvíli, ale hned ode mě odvrátí tvář. Já od ní ne. Sleduju, jak poklekne na modlitební lavici, skloní hlavu, sepne ruce a škemrá. O nikom tady už leta neříkám, že se modlí. Myslím, že tady na tom místě lidi spíš žebraj. Plazej se na kolenou. Úpěj. Modlit by se šli do kostela. Sem přicházej ty, co něco chtěj, co louděj, co myslěj, že Pánaboha nebo Tadeáška nebo bůhvíkoho zajímaj

jejich potíže. Ve skutečnosti jejich trable zajímají jenom mě. Dívám se, číhám na chvíli, kdy tady lidi pokleknou, sepnou ruce, skloní hlavu a spočinou v tichém, naruživém dyndání. Pak se pomalu zvednou, napíší si přání na papírek, ty pečlivější už ho mají připravený z domova, a zasunou ho svatému Tadeášskovi pod palec.

Jednoho dne mi Anča za moji svačinu strčila do ruky lísteček.

„Nečti ho teď,“ zašeptala a utekla.

Věděl jsem, že jí vyhovím, udělal bych cokoli, co řekne, ale dalo mi nesmírnou práci to vydržet. Dodneška si vybavuju každou vteřinu toho čekání na chvíli, až dopis otevřu a až si přečtu, co v něm je. Teprve později jsem si uvědomil, že milostný čekání je věc, která mění plynutí času. Tak jako na severní polokouli mají jiný čas než na rovníku, zrovna tak plyne jinak čas zamilovanému člověku, kterej čeká na objekt své lásky. Cejtí každou vteřinu, každá vteřina v něm dupe, každá ho trochu bolí a lechtá současně. Každá vteřina je hmatatelná, váží tunu a její pohyb směrem k další vteřině se rovná fyzický námaze, člověk má pocit, jako by tlačil parní válec, jako by čas běžel po jeho kůži a měl okovaný boty. *Budu na tebe čekat zítra ve dvě v parku u jezírka*, stálo tam.

Pannu jsem si oblíbil pro její zvláštní krásu, ale jinak mě zajímá každej, kdo sem chodí a přeje si. Nejvíce bezvěrci a materialisti, takzvaný racionální lidi. Pasu se na jejich neštěstí. Jak pokleknou, i když mysleli, že nevědějí jak... najednou jako by se rozpomněli... Ale na co, že? Když bezvěrci padnou na kolena, prosej mnohem vehementněji než ty, co se modlíš. Myslej, že je to jako ve kšeftě, má dáti – dal, pomodlej se a myslej, že zaplatili, vystavili fakturu nebesům, ošetřili své přání.

Nikomu jsem neřekl, že mě Anča pozvala na rande. Hejčkal jsem si v sobě to tajemství po celý jeden den. Kdyby mě byl na konci toho dne přejel vlak, mohl jsem natáhnout brka

jako šťastnej člověk. Kdybych doma řekl, že jdu za holkou, určitě by mi vysvětlili, že jsem se musel splíst, vysvětlili by mi to ohleduplně, protože tehdy naše vztahy ještě byly v pořádku. Možná bych se o svý neskladný odlišnosti dozvěděl jemněji. Přesto jsem rád, že jsem se o ten den neochudil. Dodneška se mi o něm někdy zdá. Pořád vidím, jak jsem se na to rande připravoval, vzpomínám si na čistou košili, kterou jsem si vzal, i na vůni mejdla, kterým jsem se celej vymydlil, od paty až k bambuli na svém nose, musela vonět na hony daleko.

Svatej Tadeáš má velikej kamennej palec, kterej budí v lidech důvěru. Jeho palec působí důvěryhodně, opravdově, zemitě, a navíc pod něj neprší. Jde přece o nadpřirozenej, pořádněj, svatej palec, co plní přání. Znáám ten prst dobře. Každěj večer, když se nádvoří před kostelem vyprázdní, vystoupím ze svýho výklenku. Ale nepřepečítávám almužny, který jsem dnes vyloudil. Jdu si šáhnout pod palec a čórnout tam všechna přání. Popadnu je, strčím do kapsy a v duchu se chechtám.

Vybavuju si každěj kamínek z parku, kde jsem na Anču čekal, každěj milimetr zelený stojatý vody zahradního jezírka mi uvízl v paměti. Přišel jsem o půl hodiny dřív a měl jsem dokonce kytku, i když jsem dobře věděl, že kdyby se to dozvěděl kdokoliv z naší třídy, ztropil by si z nás legraci. Anča nikde. Už byly čtyři, čtvrt na pět, nic. Možná je to jen takovej holčičí rozmar, říkal jsem si. Čekal jsem dál. Chtěl jsem jí dokázat, že kvůli ní vydržím všechno. A taky bych všechno vydržel. Kromě toho, co následovalo.

Z křoví jsem zaslechl smích. Už to nevydrželi. Zábranskej z béčka, Chalupa od nás, Zímová a... ano, a Anička. Postupně padali smíchy z křoví u jezírka a já se nikdy nedozvěděl, jak dlouho se odtamtud na mě dívali, jak dlouho se kochali mojí hloupostí. Jediný, co jsem se dozvěděl, bylo to, co Chalupa s námahou procedil skrz smích:

„Ty sis vážně myslel, že by tě chtěla?“

A pak ještě to, co dodal Zábřanský z běčka:

„Vyhrálas sázku, Ančí.“

Utíkal jsem, jen se mi bambule na nose klinkala jako při každým mým rychlejším pohybu.

Co já se od té doby namodlil, napřál si, naklečel, nabřečel, co já napsal přáníček.

A ve všech jsem si přál jen jednu věc: ať to zmizí. Ať odejde ta obludnost z mého obličejce, ta hora červeného pórovitého masa, co mi vyrostla pod nosem, co brání lidem, aby si se mnou jen tak povídali a mysleli na cokoli jiného než na to, jaké jsem chudák, než na onu odpornou bambuli, co brání, abych mohl bejt láskyplně políbenej.

Jenže obludnost se na mém nose klinkala dál.

Od té doby jsem se na žádnou holku nepodíval. Takhle ne. Díval jsem se na ně s nenávisť. Protože jsem věděl, že já nesmím. Jsem Quasimodo, méněcennej, vyděděnej Obludák, co by se neměl nikomu ukazovat. Budím v lidech hrůzu. Vzbuzuju obavy z toho, že na světě existuje také ošklivost. Vytvořil jsem si vlastní úhel pohledu na lidi. Díval jsem se na ně prizmatem své bambule. Skrz ni jako přes sklo, který deformuje, zešklebuj, pokrívuj. Jako přes sklo, který se nakřápl. Přes svoji ošklivost jsem viděl lidi ve vši jejich hnusotě. A zrovna tak jsem viděl lásku. Tu pitomou lásku, co po ní všichni toužej, vzdychaj a co přitom není. Tu jejich uňahňanou lásku, co ve skutečnosti jen hledá sebe samého v tom druhým, lásku, co je ukňouraný, lepkavý sobectví. Smál jsem se tomu, ale ten smích mě řezal v srdci jako ohnivý uhlíky. Když na bambuli přání nezabralo, opovážil jsem se ještě mít druhý, pořád jsem si nedával pokoj. Každý den jsem padal na kolena a opakoval do zblbnutí:

„Potrestej jí, pane. Ať umře. Ať trpí, ať jí přejede auto, ať je na vozíčku, kéž dostane svrab a neštovice. A nebo ne. Prosím, pane, kéž je znetvořena jako já. Kéž ten její milej obli-

čejík sežehne olej, roztrhne jizva, kéž jí vlk ukousne nos a zbude z něj jen díra. Nebo ne. Prosím, pane, ať na ni někdo vyleje kyselinu.“

Tyhle všechny hnusný přání jsem opakoval den co den. Prokrel jsem ji. Chtěl jsem spravedlnost. Žádal jsem nebesa, aby ji potrestala. Ublížila mi, proč bych to nemohl chtít? Oko za oko, zub za zub. Proč mám bejt znetvořenej jenom já? To není spravedlivý.

Lidský přání nenávidím. Chodím se pást ke svatýmu Tadeáškovi na tom, jak se neplněj. Jak na naše upocený, nicotný touhy nebesa ze svý výsostný vejšky výsostně serou. Každěj se musí se svým křížem klinkat sám. A když se mu něco povede, nebesa s tím nemaj nic společnýho. Je to náhoda. Stejná náhoda, jako že se někdo narodí jako Panna a jinej jako obluda. Jenže lidi v zoufalejch situacích zhloupnou natolik, že cpou svý přání napsaný na papírku svatýmu Tadeášovi pod palec. Tedy jeho soše, samozřejmě.

Vyrovnal jsem se s tím po svým.

S čórnutejma papírkama si sednu do hospody, propiju všechno, co jsem vyžebal, a pozorně pročítám jednu prosbu po druhý. Teprve potom přijde moje vytoužená chvilka. Pomalu si kladu přání za přáním na jazyk a polykám, až se zalykám. V životě jsem nejedl takovou dobrotu jako nesplněný, nablblý, nicotný, sobecký lidský přání. *Bože, dej, ať se můj manžel uzdraví, ať nejsem těhotná, ať jsem těhotná, ať mě miluje, ať se dostane moje holčička na vysokou, ať vyjde ten kšeft, ať vyhraju milión.*

Zapíjím jejich pachut pivem a konečně ty přání k něčemu jsou – jsem v tom okamžiku absolutně šťastnej. Za ty roky jsem se totiž stal odborníkem na lidský přání. Víím, jak chutná prosba o uzdravení nebo o peníze, jak chutná modlitba za umírající i jak mi neleze do krku prosba o lásku. Má hořkej ocas a chce se mi z ní zvracet.